

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **nezl. E. O.**, narozena X
zastoupena zákonnou zástupkyní paní O. L.
obě státní příslušnice Ukrajiny
obě bytem X
obě doručovací adresou X

zastoupena advokátkou Mgr. Naďou Smetanovou
sídlem 28. října 1001/3, Staré Město, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Nusle, Praha 4

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 17. 7. 2019, č. j. MV-67312-8/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2019, č. j. MV-67312-8/SO-2019, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 3. 2019, č. j. OAM-3777-34/PP-2018, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 12 650 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Nadi Smetanové.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 25. 3. 2019, č. j. OAM-3777-34/PP-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítlo žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu, neboť žadatelka není rodinným příslušníkem občana Evropské unie (dále též „EU“) podle § 15a zákona o pobytu cizinců.
2. Žalobkyně předně uvádí, že žalovaná otázku, zda je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, posoudila nesprávně. Žalobkyně totiž žije ve společné domácnosti s matkou O. L., jejím druhem M. J. (dále jen „otčím“) a jeho synem, přičemž co se uspokojování základních potřeb týče, je žalobkyně závislá na výživě poskytované otčímem. Z předložených dokladů vyplývá, že rodina má v České republice (dále jen „ČR“) vytvořeno zázemí a žije aktivním společenským životem. Žalobkyně v ČR plní povinnou školní docházku, je výtečnou žákyní, věnuje se i volnočasovým aktivitám (tanci) a má zde veškeré zázemí, které pro řádný rozvoj potřebuje. Ministerstvo v rozporu s právním názorem žalované posoudilo věc tak, že z důvodu absence pokrevní linie s otčímem nemůže být jeho rodinným příslušníkem. Žalobkyně v odvolání namítala formalistický výklad pojmu „příbuzný“. Jelikož žalovaná v napadeném rozhodnutí názoru žalobkyně přisvědčila, není mezi účastníky sporu v posouzení otázky, zda lze vztah mezi žalobkyní a otčímem považovat za vztah příbuzenský.
3. Podle žalobkyně skutečnost, že je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislá na výživě poskytované otčímem, byla v předcházejícím řízení prokázána jak předloženými výpisy z účtu a doklady, tak výslechy matky žalobkyně a otčímá. Ani žalovaná nepopírá, že žalobkyni fakticky vyživuje otčím. Podle žalované ovšem žalobkyně neprokázala, že by k ní měl otčím vyživovací povinnost, neboť biologický otec žalobkyně vyživovací povinnost plní. Žalovaná je však povinna zkoumat faktický stav, ne se zabývat hypotetickými otázkami. Skutečnost, že se na výživě žalobkyně podílí (částkou cca 500 Kč měsíčně) i její biologický otec, není relevantní. Výživné je stanoveno s ohledem na poměry na Ukrajině a osobní poměry biologického otce, který by žalobkyni nikdy nebyl schopen zajistit výživu adekvátní poměrům v ČR. Závěry žalované ohledně zvýšení výživného na Ukrajině jsou irelevantní.
4. Žalobkyně se závěrem, že neprokázala závislost na otčímovi, seznámila až v napadeném rozhodnutí. Tímto postupem žalovaná porušila její právo na přezkum rozhodnutí v rámci dvouinstančního správního řízení a znemožnila jí odpovídajícím způsobem doplnit důkazy. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí determinovalo obsah odvolání žalobkyně. Ministerstvo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uzavřelo, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU, neboť není vůči otčímovi v příbuzenském vztahu. Splněním druhé podmínky uvedené v § 15a odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o

pobytu cizinců (závislost na výživě nebo jiné nutné péči) se ministerstvo pro nesplnění první podmínky nezabývalo. Žalovaná měla prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit ministerstvu k novému projednání. Postupem žalované bylo žalobkyni upřeno právo domáhat se přezkumu rozhodnutí v rámci odvolacího řízení, a námitky týkající se této otázky mohla tudíž poprvé vznést až v žalobě.

5. Žalobkyně má dále za to, že s ohledem na popsany skutkový stav je napadené rozhodnutí v rozporu s mezinárodními závazky ČR, zejména s čl. 3 odst. 1 a čl. 8 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Evropská úmluva o lidských právech“). Rozhodnutí ministerstva se Úmluvou o právech dítěte vůbec nezabývá, neboť ministerstvo poukázalo (avšak nedostatečně) pouze na čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Správní orgány opomněly, že žalobkyně je nezletilým dítětem plně odkázaným na péči matky a otčíma. Žalobkyně o místě svého pobytu nemůže rozhodovat autonomně, ale má nést následky napadeného rozhodnutí. Žalobkyně bude muset v důsledku napadeného rozhodnutí opustit území ČR, přičemž v dané situaci nemá žádnou zákonnou možnost požádat o povolení k pobytu na území. Žádost o povolení k pobytu může podat pouze na zastupitelském úřadu a po dobu řízení musí pobývat na území Ukrajiny. Pokud by žádala o dlouhodobý pobyt, činí lhůta pro vydání rozhodnutí až 270 dnů. Návrat žalobkyně na území ČR je tak v řádu několika měsíců nerealizovatelný. Pokud by se žalobkyně vrátila na Ukrajinu, oddělení od rodiny a vyčlenění z domova by mělo dopad na její dětskou psychiku a její rozvoj by byl významným způsobem omezen. Pro její vývoj by nebylo prospěšné ani vytržení ze školního kolektivu a oddělení od kamarádů. Prostředí vyžadované Úmluvou o právech dítěte má žalobkyně vytvořeno v ČR. To, že by mohla bydlet s biologickým otcem, se kterým není takřka v žádném kontaktu, je vyloučeno. Za rodinu žalobkyně považuje matku a jako otce vnímá otčíma. Povinnost žalobkyně opustit území ČR není odůvodněna národní bezpečností, hospodářským blahobytem země, předcházením nepokojů a zločinnosti, ochranou zdraví, morálky ani práv a svobod jiných.
6. Žalobkyně rovněž s ohledem na popsany skutkový stav považuje posouzení odvolacích námitek za zcela neadekvátní a napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Byť žalobkyně namítala nedostatečné zjištění skutečného stavu věci a posouzení dopadů zamítnutí žádosti na její soukromý a rodinný život, žalovaná stroze konstatovala, že ministerstvo se s přiměřeností zásahu dostatečně vypořádalo a žalobkyně může požádat o jiné pobytové oprávnění.
7. Žalobkyně konečně namítá rovněž rozpornost napadeného rozhodnutí. Výrokem prvostupňového rozhodnutí byla žalobkyni uložena povinnost vycestovat z území ČR. V odvolání namítala, že jako držitelka biometrického pasu má právo pobývat v ČR po dobu až 90 dnů na základě bezvízového styku. V reakci na tuto námitku žalovaná uvedla, že žalobkyně není povinna z území vycestovat.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhuje její zamítnutí s tím, že trvá na zákonnosti napadeného rozhodnutí a že se k námitkám žalobkyně podrobně vyjádřila v jeho odůvodnění, na které tímto odkazuje.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny

formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

10. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci ve stanovené lhůtě nevyjádřili s tímto postupem nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně požádala dne 28. 2. 2018 o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana ČR (otčíma). K žádosti přiložila mimo jiné: (i) kopii svého ukrajinského rodného listu s překladem do českého jazyka; (ii) kopii prohlášení pana O. O. O. (biologického otce žalobkyně) ze dne 3. 7. 2017 s překladem do českého jazyka, kterým udělil souhlas s vycestováním žalobkyně do ČR za účelem „trvalého pobytu“ s matkou žalobkyně; (iii) průvodní dopis otčíma, ve kterém popisuje jejich rodinný život a kterým žádá o povolení k přechodnému pobytu pro žalobkyni; (iv) prohlášení matky žalobkyně, že žije ve společné domácnosti s otčím a žalobkyní; (v) pochvalu třídního učitele žalobkyni ze dne 18. 1. 2018 a hodnocení žalobkyně za 1. pololetí školního roku 2017/2018 ze dne 31. 1. 2018 z 2. základní školy a mateřské školy, Beroun, Preislerova 1335, IČO: 47515775; (vi) doklady o platbách na účet zařízení školního stravování; (vii) přihlášku do taneční školy a doklad o výši členského příspěvku žalobkyně; (viii) soubor dokladů o zaplacení vstupného na různé společenské, kulturní a sportovní akce či ubytování; (ix) soubor fotografií žalobkyně, její matky, otčíma a jeho syna.
12. Opatřením ze dne 12. 3. 2018 ministerstvo žalobkyni vyzvalo k doložení dokladu prokazujícího účel pobytu s tím, že z předložených dokladů nevyplyvá, „*podle kterého ustanovení se [žalobkyně] rodinným příslušníkem občana Evropské unie cítí být*“. Ve výzvě byla žalobkyně dále mimo jiné poučena o tom, že některé z podmínek podle § 15a zákona o pobytu cizinců, jako je závislost na výživě či nutné péči, je obtížné prokázat listinnými důkazy, a proto má žalobkyně možnost navrhnout provedení účastnického výsledku, případně výsledku dalších osob jako svědků; žalobkyně jako žadatelka je povinna označit důkazy na podporu svých tvrzení.
13. Součástí správního spisu je dále stejnopis konceptu předkládací zprávy k vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU č. j. OAM-12687-36/PP-2017, kterým mělo být navrženo vydání povolení k přechodnému pobytu matce žalobkyně.
14. Ze zprávy Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, ze dne 20. 3. 2018, č. j. KRPS-79737-1/ČJ-2018-010034, vyplývá, že dne 13. 3. 2018 byla provedena kontrola na adrese hlášeného pobytu žalobkyně, kde bylo zjištěno, že byt mají pronajatý nájemníci a otčím se s matkou žalobkyně a žalobkyní přestěhoval do rodinného domu na adrese pro doručování uvedené v záhlaví tohoto rozsudku. Na této adrese byla následně dne 20. 3. 2018 provedena pobytová kontrola, při níž byla zastižena matka žalobkyně, která uvedla, že na této adrese bydlí se žalobkyní a otčím a občas je tam s nimi syn otčíma; společně spolu bydlí od června 2017.
15. Podáním doručeným ministerstvu dne 28. 3. 2018 žalobkyně sdělila, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.

Dne 13. 2. 2018 bylo matce žalobkyně uděleno povolení k přechodnému pobytu jako rodinné příslušnici otčíma ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť s otčím má trvalý partnerský vztah a žije s ním ve společné domácnosti. Žalobkyně žije ve společné domácnosti s nimi a otčím se podílí spolu s matkou na její výchově, výživě a obstarávání jejích základních potřeb. Otčím má ve střídavé péči syna z předchozího vztahu. Žijí společně jako fungující rodina, žalobkyně má s otčím hezký vztah a ten je jako její faktický otec. Biologický otec žalobkyně dal s vycestováním žalobkyně do ČR souhlas a o žalobkyni nejeví zájem, neboť má novou rodinu. Pojem „příbuzný“ obsažený v zákoně o pobytu cizinců je třeba vykládat autonomně, přičemž se jedná o synonymum pro rodinný vztah. Děti osob žijících v trvalém partnerském vztahu, který není manželstvím, ve společné domácnosti s občanem EU by byly znevýhodněny (přímo diskriminovány) ve srovnání s dětmi manželů občana EU, které jsou podle § 15a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců považovány za rodinné příslušníky. Jestliže trvalý partnerský vztah zakládá právo získat přechodný pobyt jako manželům občanů EU, musí být toto právo přiznáno i jejich dětem. Ministerstvo by mělo přihlídnout k zachování jednoty rodiny a nejlepšímu zájmu dítěte, kterým je soužití všech. Zároveň navrhla výslech matky, otčíma a jednoho svědka a požádala, aby bylo s otčímem jednáno jako s účastníkem řízení. K tomuto vyjádření přiložila doklady o zaplacení příspěvku taneční škole a zaplacení stravování žalobkyně v základní škole, potvrzení o zaplacení dovolené (včetně letenek) v Řecku a letenek do Itálie, Německa nebo na Ukrajinu či doklad o zaplacení pěveckého koncertu.

16. Opatřením ze dne 29. 3. 2018 ministerstvo žalobkyni informovalo o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
17. Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2018, č. j. OAM-3777-15/PP-2018, ministerstvo podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žádost žalobkyně zamítlo, neboť žadatelka není rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců. V jeho odůvodnění ministerstvo mimo jiné uvedlo, že žalobkyně nepředložila náležitosti jím požadované, ačkoliv k tomu byla řádně vyzvána a byla jí k tomu poskytnuta přiměřená lhůta. Z doložených dokladů vyplývá, že matka žalobkyně žije ve společné domácnosti jako partnerka otčíma, avšak nevyplývá z nich, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU. Ve vztahu k výkladu § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců mimo jiné odkázalo na § 771 a § 772 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Příbuzenství je vztahem osob založeným na pokrevním poutu nebo vzniklým osvojením, přičemž občanský zákoník dále rozlišuje osoby příbuzné v linii přímé (osoby pocházející jedna od druhé) a osoby ve vedlejší linii (se společným předkem, avšak nepocházející jedna od druhé). Příbuzným občana EU je proto ten, kdo má příbuzenskou vazbu na občana EU, ať jde o příbuzenství pokrevní nebo nepokrevní, které vznikne sňatkem (snacha/zeť – tchyně/tchán). Vzhledem k neexistenci manželství mezi matkou žalobkyně a otčímem není mezi ním a žalobkyní příbuzenská vazba. Skutečnost, že matka žalobkyně žije na území ČR s občanem EU jako druh a družka, nelze v případě žalobkyně zohlednit. Zákon o pobytu cizinců rozeznává vztahy manželské a partnerské, které nejsou manželstvím, a je nutné toto rozlišení respektovat. Zákon přiznává cizinci žijícímu v manželství s občanem EU výhodu právě v tom, že na jeho děti mladší 21 let nahlíží jako na rodinné příslušníky občana EU. Partnerským vztahům zákon o pobytu cizinců takovou výhodu nepřiznává. Podle ministerstva také pojem „jiná nutná péče“ není podle zákona o pobytu cizinců přesně definován a je nutné jej vykládat tak, že žadatel o povolení k přechodnému pobytu musí být na výživě nebo jiné

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

nutné péči objektivně závislý a musí se jednat o stav vzniklý nezávisle na jeho vůli s tím, že si není schopen obstarat sám výživu či je zcela nebo z převážné části při uspokojování svých základních potřeb závislý na soustavné péči poskytované občanem EU. Ministerstvo se však otázkou, zda je žalobkyně z důvodu uspokojování základních potřeb závislá na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem EU, nezabývalo. Podle ministerstva bylo v řízení předloženo velké množství dokladů prokazujících, že žalobkyně, její matka a otčím žijí ve společné domácnosti a že se otčím podílí na výživě a výchově žalobkyně, že rodina spolu tráví čas, a to také společně se synem otčím z přechozího vztahu. Tyto doklady však podle ministerstva neprokazují, že je žalobkyně rodinným příslušníkem občana EU, a to z důvodu neexistence manželství mezi matkou žalobkyně a otčímem. K dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ministerstvo uvedlo, že není povinno zkoumat přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť zásah do soukromého a rodinného života ministerstvo posuzuje, jestliže mu to ukládá zákon, což v případě tohoto rozhodnutí neukládá. Kromě toho rozhodnutím o zamítnutí žádosti není žalobkyni bezpodmínečně znemožněno žít na území se svou matkou. V této souvislosti ministerstvo poukázalo na bezvízový styk a možnost žalobkyně požádat o jiný druh pobytového oprávnění, ačkoliv není jasné, zda by jiné pobytové oprávnění získala.

18. K odvolání žalobkyně žalovaná rozhodnutím ze dne 24. 8. 2018, č. j. MV-73852-4/SO-2018, rozhodnutí ministerstva ze dne 22. 5. 2018 zrušila a vrátila mu věc k novému projednání. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná mimo jiné s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 4. 2017, č. j. 4 Azs 230/2016-54, uvedla, že čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále též „směrnice 2004/38/ES“) zúžení okruhu oprávněných osob prostřednictvím definice přibuzenství podle § 771 občanského zákoníku pro účely § 15a zákona o pobytu cizinců nepřipouští. Podle žalované však čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES vyžaduje, aby rodinný příslušník byl v zemi, z níž pochází, občanem EU vyživován nebo byl členem jeho domácnosti, anebo trpěl zdravotními důvody naléhavě vyžadujícími osobní péči tohoto občana EU. Tyto podmínky nejsou v případě žalobkyně splněny, neboť nebylo zjištěno, že by žalobkyně byla na Ukrajině otčímem vyživována nebo tam byli členy společné domácnosti, přičemž nejsou dány ani zdravotní důvody. Proto nelze žalobkyni postavení rodinné příslušnice občana EU přiznat. K otázce přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně pak žalovaná s odkazem na rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, mimo jiné uvedla, že povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv vyplývá přímo z čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, který je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Jestliže tak žalobkyně namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, ministerstvo se musí s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo ne. Současně je třeba aplikovat čl. 3 Úmluvy o právech dítěte obsahující povinné hledisko nejlepšího zájmu dítěte při jakékoliv činnosti orgánů veřejné moci. Jelikož ministerstvo přiměřenost zásahu zamítavého rozhodnutí do života nezletilé žalobkyně nehodnotilo, posoudila žalovaná jeho rozhodnutí ze dne 22. 5. 2018 jako nezákonné, a proto je zrušila.

19. Opatřením ze dne 13. 11. 2018 ministerstvo žalobkyni vyzvalo k odstranění vad žádosti a předložení dokladu prokazujícího účel pobytu a dokladu o zdravotním pojištění a stanovilo jí k tomu lhůtu 7 dnů.
20. Podáním doručeným ministerstvu dne 28. 11. 2018 žalobkyně opětovně sdělila, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Toto vyjádření doprovodila obdobnou argumentací jako v předchozích podáních. Opětovně navrhla provedení výsledku matky žalobkyně, otčima, svědka a dále otce otčima, jeho manželky a otčimovy matky. K podání připojila mimo jiné prohlášení biologického otce ze dne 3. 7. 2017 (souhlas k vycestování žalobkyně za účelem trvalého pobytu v ČR), kopii rodného listu, kopii rozhodnutí o rozvodu rodičů, pobytovou kartu (povolení k přechodnému pobytu) matky, doklady o rodném čísle žalobkyně a její matky, doklady o zdravotním pojištění a dále také doklady o zaplacení stravování v základní škole, členského příspěvku taneční skupiny, letenky pro žalobkyni do Itálie a vstupenek na pěvecký koncert.
21. Dne 18. 2. 2019 provedlo ministerstvo výslech matky žalobkyně (protokol ze dne 18. 2. 2019, č. j. OAM-3777-28/PP-2018). Matka žalobkyně v jeho rámci mimo jiné vypověděla, že je asi od roku 2015 rozvedená. V ČR má povolený přechodný pobyt a s otčímem, jeho synem a žalobkyní žijí ve společné domácnosti jako rodina. Otčím by žalobkyni mohl adoptovat, ale bylo by to složité. Nemůže žalobkyni odvézt k 80letému dědečkovi nebo babičce pracující v Rusku. Nemůžou být zároveň nuceni, aby se s otčímem vzali; sice to k tomu směřuje a o svatbě uvažovali, ale nemají teď čas na to myslet. Žalobkyně chodí do 3. třídy (2. třídu navštěvovala na Ukrajině a poté znovu v ČR). Žalobkyně je „strašně“ šikovná, nejlepší ze třídy, má samé jedničky, což je práce otčima. Žalobkyně chodí „na tancování“ a ráda se pohybuje, má hodně kamarádů a celkově je to živé dítě. Bez otčima by to matka žalobkyně nedokázala. On ji učí všechno, co potřebuje do života. Veškeré náklady spojené se školou platí otčím (kroužek, jídelnu, školu, zdravotní pojištění). Biologický otec žalobkyně má bydliště na Ukrajině, ale jezdí za matkou do Itálie; má rodinu a dítě (asi 2leté). Žalobkyně s ním komunikuje málo, většinou spíše s jeho matkou (babičkou žalobkyně). Během poslední návštěvy Ukrajiny byla žalobkyně u své tety (sestry biologického otce) a tam se s otcem viděli. V roce 2018 se s ním žalobkyně viděla asi dvakrát. Kontakt s biologickým otcem probíhá přes babičku žijící v Itálii. Když žalobkyně otci telefonovala s přáním k narozeninám, vůbec jí nezvedal telefon. Kromě alimentů se biologický otec na výchově dcery vůbec nepodílí. S biologickým otcem žalobkyně mají střídavou péči, ale je to na ní jako matce. Biologický otec posílá alimenty ve výši 500 UAH (asi 400 Kč). Otčima oslovuje žalobkyně „M.“, ale je pro ni jako tatínek a tak o něm i mluví. Pokud by byla žádost zamítnuta, odjela by matka žalobkyně na Ukrajinu se žalobkyní, neboť není nikdo, ke komu by žalobkyně mohla jít a kdo by se o ni postaral. Otčím, který má syna ve střídavé péči, by jel, myslí, s nimi. Tím by se rozdělila rodina. Rodičovských práv se biologický otec žalobkyně nevzdal, matka žalobkyně o to nežádala. Pokud by to bylo potřeba, nebyl by to problém. Nevadí mu, že se přestěhovaly do ČR, což také doložily. Otčím se k žalobkyni chová stejně jako ke svému synovi, tj. jako k dceři; on byl ten, kdo rozhodl, že se žalobkyně přestěhuje do ČR, přičemž trval na tom, aby žalobkyně šla do školy v ČR, což jí také zajistil. O adopci spolu nemluvili; pro žalobkyni by to bylo stresující. Závěrem matka žalobkyně uvedla, že se ministerstvo vůbec neptalo na rodiče otčima, které žalobkyně bere jako babičku a dědečka, které navštěvuje a u nichž přespává; oni mají žalobkyni také rádi.

22. Dne 18. 2. 2019 provedlo ministerstvo rovněž výslech otčima (protokol ze dne 18. 2. 2019, č. j. OAM-3777-29/PP-2018). Ten uvedl, že rozvedený je asi od roku 2003. Ve společné domácnosti žije s matkou žalobkyně, která je jeho životní družkou, synem a žalobkyní. Fungují jako rodina. Otčím má syna, který je stejně starý jako žalobkyně, se kterou si výborně rozumí a „fungují“ jako „brácha se sěgrou“. Nedovede si představit, že by synovi vzal sestru nebo obráceně. Žalobkyně a jeho syn se vzájemně doplňují, učí se od sebe. Vůbec si nedovede představit, že by žalobkyně měla opustit ČR, kdo by ji vychovával. Je pro žalobkyni jako „táta“, kterého nikdy neměla. Biologický otec se o ni nestará, babičku má v cizině. Žalobkyně má v ČR zázemí, školu, kroužky, je ve škole premiantkou, je ve třídě nejlepší; za dobu pobytu v ČR se naučila perfektně česky. Rodiče otčima má žalobkyně jako babičku a dědu. Žalobkyně přicestovala až v létě kvůli škole, kterou na Ukrajině navštěvovala. Svůj vztah k žalobkyni popsal tak, že je to, jako by měl dceru; mají se synem stejná pravidla, stejně je vychovávají, starají se o ně a není mezi nimi žádný rozdíl. O žalobkyni se s matkou žalobkyně starají společně nejen výchovou, ale i co se týče zabezpečení; žalobkyni společně živí, šatí a platí jí kroužky. Starají se o ni i jeho rodiče, ke kterým žalobkyně chodí na víkendy. Mrzí ho, že se biologický otec žalobkyně o ni nestará; kolikrát jí říkají, aby mu zavolala, ale on nemá zájem, nevolá jí, nekontaktuje ji. Podle něj je žalobkyně svěřená do péče matky, biologický otec by měl platit výživné, ale nezjišťuje, jestli je skutečně platí. Žalobkyně je pohybově nadaná, má ráda hudbu a tanec, chodí do tanečního kroužku, ráda maluje. Snaží se ji „začlenit do života sportu“, aby uměla lyžovat, jezdit na kole, běhat, lézt, plavat. Žalobkyně ví, že není „žádný strejda“. Žalobce si myslí, že o něm mluví hezky a že vnímá, že se o ni stará, i když není její otec. O adopci nemluvili, není k tomu důvod. Manželský svazek neznamená, že lidé spolu budou šťastní. Žalobkyně se v ČR cítí doma, společně s matkou žalobkyně ji vychovávají a jsou pro ni jediní, koho má (vedle otčimových rodičů).
23. Opatřením ze dne 27. 2. 2019 ministerstvo žalobkyni informovalo o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a žalobkyně se prostřednictvím své matky jako zákonné zástupkyně s obsahem spisu seznámila dne 5. 3. 2019.
24. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo rozhodlo tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. V jeho odůvodnění ministerstvo mimo jiné uvedlo, že žalobkyně není potomkem otčima a ani s ním nežila před příchodem do ČR ve společné domácnosti a nebyla ani není na něm závislá výživou nebo jinou nutnou péčí. Zároveň žalobkynina matka není jeho manželkou, přičemž skutečnost, že s ním žije jako družka, nelze zohlednit. Zákon cizinci žijícímu v partnerském vztahu s občanem EU nepřiznává výhodu, že se na jeho děti mladší 21 let nahlíží jako na rodinné příslušníky občana EU. Ministerstvo nemůže pojmu „příbuzný“ přisoudit jiný význam než ten, že jde o osobu pokrevně spřízněnou s občanem EU nebo o osobu jím osvojenou. Shodně příbuzenství vymezuje § 771 občanského zákoníku. V důsledku toho nelze postavení žalobkyně podřadit pod žádné vymezení rodinného příslušníka uvedené v § 15a zákona o pobytu cizinců. Pojem „jiná nutná péče“ je nutné vykládat tak, že cizinec musí být na výživě nebo jiné nutné péči závislý objektivně, musí se jednat o stav vzniklý nezávisle na jeho vůli, kdy si není schopen obstarat sám výživu či je zcela nebo z převážné části při uspokojování svých základních potřeb závislý na soustavné péči poskytované občanem EU. Ministerstvo se však otázkou, zda je žalobkyně z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislá na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem EU, nezabývalo. V zásahu prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nepřiměřenost neshledalo. Žalobkyně do příjezdu do ČR s otčimem nežila. Práva a povinnosti k žalobkyni mají výlučně její

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

rodiče, přičemž nebylo zjištěno, že by jim v tom bránila jakákoli překážka. Žalobkyně nemá právo na určitý konkrétní typ povolení k pobytu, jestliže právní řád členského státu zná více typů pobytového oprávnění. Žalobkyně je oprávněna podat žádost o jiný typ pobytového oprávnění vyhovující její situaci, a to o dlouhodobé vízum za účelem rodinným.

25. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání, které doplnila podáním ze dne 8. 7. 2019. V něm shrnula svou dosavadní argumentaci, kterou dále rozvedla. Nesouhlasila zejména s aplikací § 15 odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců ministerstvem, která je v rozporu s eurokonformním výkladem tohoto ustanovení a rozsudkem NSS č. j. 4 Azs 230/2016-54. Směrnice 2004/38/ES nebrání ucházet se o právo pobytu rodinným příslušníkům, kteří nejsou pokrevně spřízněni či osvojeni. Podle žalobkyně byla jednoznačně prokázána její závislost na výživě a jiné nutné péči ze strany otčima co do uspokojování základních potřeb. Ministerstvu byly závěry rozsudku NSS č. j. 4 Azs 230/2016-54 známy z rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2018, přičemž právním názorem tam uvedeným bylo vázáno, a jestliže jej nerespektovalo, je prvostupňové rozhodnutí nezákonné. Žalobkyně nesouhlasila rovněž s tím, jak ministerstvo zjistilo skutkový stav s ohledem na posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.
26. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění mimo jiné zopakovala závěr z rozhodnutí ze dne 24. 8. 2018 o tom, že zúžení okruhu oprávněných osob ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES prostřednictvím definice příbuzenství užitá v § 771 občanského zákoníku pro účely § 15a zákona o pobytu cizinců je nepřipustné. Za podstatné však měla, že nebyla zjištěna vyživovací povinnost či jiná objektivní nutná závislost žalobkyně na otčimovi. Biologický otec žalobkyně vyživovací povinnost vůči žalobkyni plní placením výživného a žalobkyně se s ním stýká při cestách na Ukrajinu. Pokud toto výživné spolu s plněním vyživovací povinnosti matky nestačí na náklady jejího pobytu v ČR, nelze z takové situace automaticky usuzovat na vznik její závislosti na otčimovi, který ji „dobrovolně finančně i jinak podporuje a de facto se tak podílí na uspokojování jejích potřeb“. Případné zvýšení výživného má možnost uplatňovat proti povinnému biologickému otci matka podle předpisů platných v zemi jejich původu. Žalobkyně nebyla před příchodem do ČR ani při pobytu na území závislá na výživě nebo jiné nutné péči otčima. Tato skutečnost je překážkou pro přiznání postavení rodinné příslušnice občana EU žalobkyni. Z okruhu rodinných příslušníků nejsou v intencích čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES a § 15a odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců vyloučeny osoby pokrevně a osvojením nespřízněné, pokud prokáží, že jsou z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislé na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem EU, nebo byly na této výživě nebo jiné nutné péči závislé bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož jsou občany, nebo ve státě, ve kterém měly povolen byt. Takovou závislost na otčimovi žalobkyně jako pokrevně a osvojením nespřízněná neprokázala a podmínky citovaných ustanovení nejsou naplněny. Žalovaná přisvědčila také přiměřenosti zásahu prvostupňového rozhodnutí do života žalobkyně. Povolení k přechodnému pobytu není jediným typem pobytového oprávnění, přičemž dlouhodobé vízum za účelem rodinným by situaci žalobkyně odpovídalo lépe. Disponuje-li žalobkyně oprávněním k přechodnému pobytu na základě bezvízového styku EU s Ukrajinou, není povinna po dobu jeho platnosti vycestovat.

Posouzení žaloby soudem

27. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana EU na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
28. Podle § 15a odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců se za rodinného příslušníka občana EU se považuje též cizinec, který prokáže, že je příbuzným občana EU neuvedeným v odstavci 1, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem EU, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.
29. Podle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona týkající rodinného příslušníka občana EU použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana ČR.
30. Podle čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES hostitelský členský stát usnadňuje, aniž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotyčných osob, které tyto osoby již případně mají, v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt všech ostatních rodinných příslušníků bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří nejsou zahrnuti v definici rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 bodu 2 a kteří jsou v zemi, z níž pocházejí, osobami vyživovanými občanem Unie s primárním právem pobytu nebo členy jeho domácnosti nebo u kterých vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Unie o ně.
31. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
32. Podle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
33. Podle čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie (Úřední věstník Evropské unie 2012/C 326/02; dále jen „Listina“) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace.
34. Podle čl. 24 odst. 2 Listiny při všech činnostech týkajících se dětí, ať už uskutečňovaných veřejnými orgány nebo soukromými institucemi, musí být prvořadým hlediskem nejvlastnější zájem dítěte.
35. Podle čl. 51 odst. 1 Listiny jsou její ustanovení určena členským státům, pokud uplatňují právo Unie.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

36. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.
37. Žalobkyně se dovolávala toho, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení je transpozicí čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES, je proto třeba jej vykládat ve světle uvedené směrnice, a to z důvodu tzv. vnitrostátního dorovnání postavení státních občanů ČR a jejich rodinných příslušníků s postavením státních občanů jiných členských států a jejich rodinných příslušníků (srov. § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců; rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 3. 2013, *Allianz Hungária Biztosító a další*, C-32/11, bod 20; nebo usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS).
38. Mezi žalobkyní a žalovanou není sporu o tom, že žalobkyně splňuje první podmínku obsaženou v § 15a odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, tj. že je příbuznou (dcerou družky) občana ČR. Ačkoliv ministerstvo prvostupňovým rozhodnutím žádost žalobkyně zamítlo právě z důvodu, že žalobkyně není příbuznou otčíma, žalovaná v rozhodnutí ze dne 24. 8. 2018 a napadeném rozhodnutí tento závěr do určité míry korigovala, neboť ve shodě s odvolacími námitkami žalobkyně a s odkazem na rozsudek NSS č. j. 4 Azs 230/2016-54 uvedla, že je nepřipustné zúžení okruhu oprávněných osob ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES prostřednictvím definice příbuzenství obsažené v občanském zákoníku. S tímto názorem se zdejší soud ztotožňuje. NSS v citovaném rozsudku při výkladu pojmu „příbuzný“ podle § 15a odst. 2 písm. a) [dříve odst. 3 písm. a)] zákona o pobytu cizinců odkázal na stanovisko generálního advokáta Yvese Bota ze dne 27. 3. 2012, *Rahman a další*, C-83/11, podle kterého „[k]ombinace práva pobytu spojeného s občanstvím Unie a ochrany soukromého a rodinného života, tak jak je provedena unijním právem, může tedy vést k založení práva pobytu ve prospěch rodinných příslušníků občana Unie. Podle mého názoru nesmí být toto právo vyhrazeno nejbližším rodinným příslušníkům. Ačkoli článek 8 [Evropské úmluvy o lidských právech] zaručuje pouze výkon práva na respektování ‚stávajícího‘ rodinného života a ačkoli bylo ve specifické oblasti vstupu, pobytu a ukončení pobytu osob, které nejsou státními příslušníky daného státu, rozhodnuto, že rodina musí být omezena na ‚rodinné jádro‘, Evropský soud pro lidská práva přijímá nicméně jako obecné pravidlo extenzivní pojetí rodinného života, které je charakterizováno přítomností právních nebo faktických skutečností označujících úzký osobní vztah, což například umožňuje za určitých podmínek zahrnout vztahy mezi prarodiči a vnuky nebo sourozenecké vztahy. Faktické vztahy mimo jakýkoli příbuzenský vztah byly rovněž kvalifikovány jako ‚rodinný život‘“ (body 74 a 75). Generální advokát v této souvislosti přímo odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 22. 4. 1997, *X, Y a Z proti Spojenému království*, stížnost č. 21830/93, podle nějž pojem rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech zahrnuje i vztahy mimo formální příbuzenství, konkrétně podle ESLP spojovaly rodinné vazby stěžovatele, jeho partnerku a její dceru (srov. §§ 33 až 37 citovaného rozsudku).
39. Jestliže tak bylo v předcházejícím řízení zjištěno a prokázáno, že matka žalobkyně žije s otčímem v trvalém partnerském vztahu, který není manželstvím, a zároveň žijí společně se žalobkyní ve společné domácnosti, přičemž rovněž podle prvostupňového rozhodnutí všichni tři společně tvoří rodinu, nemá za tohoto stavu ani zdejší soud pochybnost, že závěru, že žalobkyně je příbuzným ve smyslu § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nemůže bránit skutečnost, že matka žalobkyně není za otčíma provdána.

40. Mezi účastníky však zůstal spor o to, zda žalobkyně splnila druhou podmínku obsaženou v § 15a odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, tedy zda je na občanu ČR (otčímovi) z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislá na výživě nebo jiné nutné jí poskytované péči.
41. Vymezením pojmu „závislý na výživě nebo jiné nutné péči“, respektive pojmu „vyživovaná osoba“ [nicméně ve smyslu § 15 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, respektive čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice 2004/38/ES] se zdejší soud v nedávné době zabýval v rozsudku ze dne 9. 11. 2021, č. j. 54 A 86/2018-36. Uvedl v něm, že čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES (na rozdíl od čl. 2 odst. 2 ve spojení s čl. 3 odst. 1 směrnice 2004/38/ES) výslovně předpokládá přijetí bližší právní úpravy na vnitrostátní úrovni, přičemž členské státy mají v takovém případě široký prostor pro uvážení ohledně volby faktorů, které budou zohledňovány, jestliže jejich vnitrostátní předpisy zahrnují kritéria, jež jsou v souladu s obvyklým smyslem výrazu „usnadní“, použitého v čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, a jež nezbaví toto ustanovení jeho užitečného účinku. Tento prostor pro uvážení musí zároveň využívat také s ohledem na ustanovení Listiny a v souladu s nimi (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 26. 3. 2019, *SM*, C-129/18, body 60 až 64).
42. Aby bylo možné nahlížet na rodinného příslušníka jako na osobu „vyživovanou“ občanem EU (byť ve smyslu čl. 2 bodu 2 směrnice 2004/38/ES), musí být prokázána existence skutečné závislosti, která je výsledkem faktické situace, která se vyznačuje okolností, že materiální podpora rodinného příslušníka je zajištěna občanem EU (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 9. 1. 2007, *Jia*, C-1/05, body 35 a 42). Za účelem určení existence takové závislosti musí hostitelský členský stát posoudit, zda s ohledem na svou hospodářskou a sociální situaci není rodinný příslušník schopen uspokojovat své základní potřeby (srov. rozsudek Soudního dvora EU *Jia*, bod 37). Naproti tomu není nutné zjišťovat důvody této závislosti, a tedy využívání této podpory, přičemž skutečnost, že rodinný příslušník je závislý, nepředpokládá právo na výživné, neboť tím by uvedená vlastnost nepřipustně závisela na vnitrostátních předpisech, které se liší stát od státu (srov. rozsudek Soudního dvora EU *Jia*, bod 36).
43. Z bodu 6 odůvodnění směrnice 2004/38/ES lze dále dovodit, že závislostí na výživě nebo jiné nutné péči je třeba rozumět ekonomickou (finanční) závislost, což Soudní dvůr EU dovodil ve vztahu pojmu „vyživovaná osoba“ podle čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 5. 9. 2012, *Rahman a další*, C-83/11, body 23 a 32).
44. Podle Soudního dvora EU také orgány členských států musí při plnění povinnosti usnadňovat vstup a pobyt ostatních rodinných příslušníků v souladu s čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/38 ve spojení s článkem 7 a čl. 24 odst. 2 Listiny vyváženým a odpovídajícím způsobem posoudit všechny aktuální okolnosti relevantní pro daný případ a zohlednit všechny dotčené zájmy, zejména nejvlastnější zájem dotyčného dítěte. Prokáže-li se při tomto posuzování, že dítě a jeho rodinný příslušník (občan EU), mají vést skutečný rodinný život a dítě je na svém opatrovníkovi závislé, pak požadavky související se základním právem na respektování rodinného života ve spojení s povinností zohlednit nejvlastnější zájem dítěte v zásadě vyžadují přiznání práva na vstup a pobyt tomuto dítěti (srov. rozsudek Soudního dvora EU *SM*, body 68 a 73).
45. Zákon o pobytu cizinců pro osoby uvedené v § 15a odst. 2 písm. a) žádnou bližší úpravu stanovící kritéria neobsahuje. Naopak na zákonné úrovni stanoví nárok osob uvedených

v citovaném ustanovení na udělení povolení k přechodnému pobytu. Jelikož tak činí za užití shodného pojmu „závislý na výživě nebo jiné nutné péči“ jako v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (aniž by zakotvila kupříkladu požadavek existence vyživovací povinnosti občana EU), není podle zdejšího soudu v projednávané věci na překážku přiměřeně použít výklad obsahu tohoto pojmu, respektive pojmu „vyživovaná osoba“ ve smyslu čl. 2 odst. 2 směrnice 2004/38/ES rovněž pro vymezení rodinných příslušníků podle § 15a odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. To platí zvláště za situace, že to vyžadují nejvlastnější zájmy žalobkyně jakožto nezletilého dítěte.

46. Významné je rovněž to, že § 15a odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců před novelou provedenou zákonem č. 274/2021 Sb. nevyžadoval, aby žalobkyně byla otčímem vyživována již na Ukrajině, jak nesprávně uvedla žalovaná v odůvodnění rozhodnutí ze dne 24. 8. 2018. Nezakotvil-li totiž před 2. 8. 2021 vnitrostátní zákonodárce uvedenou podmínku směrnice ve vnitrostátním právu, nemůže se žalovaná této nedůslednosti (nešlo-li ve skutečnosti dokonce o záměr zákonodárce vstřícný k takovým žadatelům) dovolávat k tíži adresátů nesouladné vnitrostátní normy, kteří se mohou dovolávat zásady právní jistoty a ochrany svých legitimních očekávání, jež na základě dosavadní vnitrostátní právní úpravy nabyli (k zásadě zákazu obráceného přímého účinku a nemožnosti státních orgánů dovolávat se ustanovení směrnice odchylných od vnitrostátního práva srov. např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 26. 9. 1996, *Arcaro*, C-168/95, bod 36).
47. Zdejší soud dále uvádí, že podle judikatury NSS ve vztahu ke kategorii „usnadňovaných“ pobytů ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/38, tj. rodinných příslušníků podle § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nic nebrání tomu vykládat zákonné pojmy shodně s pojmy obsaženými v soukromoprávních předpisech (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2010, č. j. 9 As 6/2010-73). Určitá korekce tohoto přístupu obsažená v rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2019, č. j. 10 Azs 178/2018-37, č. 3869/2019 Sb. NSS, podle kterého pojmy obsažené v zákoně o pobytu cizinců nelze mechanicky vykládat shodně s pojmy obsaženými v soukromoprávních předpisech, se vztahovala k § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. k čl. 2 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, a není proto v projednávané věci významná. Pro možnost využít při výkladu § 15a odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců také vnitrostátní soukromoprávní pojmy a jejich obsah hovoří zejména to, že tento přístup v projednávané věci nevede k jakémukoliv zúžení okruhu oprávněných osob ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES, naopak směřuje k co nejširšímu naplnění cílů této směrnice.
48. Podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tvoří žalobkyně, její matka a otčím společnou domácnost. Občanský zákoník z předchozí právní úpravy definici pojmu „domácnost“ nepřevzal, nicméně od ní nelze zcela odhlédnout, a proto se *„společnou domácností rozumí soužití dvou nebo více fyzických osob, které spolu žijí trvale a které společně uhrazují náklady na své potřeby“* (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 4. 2020, sp. zn. 24 Cdo 3958/2019; zvýraznění doplněno zdejším soudem). Pokud správní orgány v předcházejícím řízení učinily závěr, který není mezi účastníky sporný, a není proto předmětem soudního přezkumu, tj. že žalobkyně a otčím tvoří společnou domácnost, implicitně tím současně řekly, že otčím uhrazuje náklady na potřeby žalobkyně, která s nimi sílí bydliště a jako nezletilé dítě nemá (jak vyplývá z obsahu správního spisu) vlastní zdroj příjmů.
49. V této souvislosti není bez významu ani to, že občanský zákoník v úpravě dědického práva hovoří o kategorii dědiců, kteří žili se zůstavitelem ve společné domácnosti a kteří byli

na zůstaviteli *odkázání výživou* (§ 1636 a § 1637). Odkázanost výživou se přitom podle soudu podobá pojmu závislosti na výživě nebo jiné nutné péči. K uvedenému pojmu komentářová literatura uvádí: „*Odkázaností výživou na zůstavitele nelze rozumět stav výlučného napojení spoluzijící osoby na výživu zůstavitele, potažmo situaci, kdy zde existuje jiná osoba, která by měla povinnost přispívat na její výživu. Pojetí výživy nelze brát obdobně k vyživovací povinnosti ve smyslu § 910 a násl. Tato výživa nemusí být nikterak právem formalizována, nýbrž může být i faktická. Samotný pojem výživy nelze přitom dnes posuzovat v úzkém slova smyslu jako zajištění nezbytných potravin, ošacení, případně potřeb bydlení, nýbrž výživa může spočívat i v zajištění adekvátního vzdělání, sociálního, duševního a kulturního rozvoje osoby odkázané na výživu. Typicky např. u dětí v podobě hrazení různých kroužků a jiných volnočasových aktivit. Současně není možné pojímat pojem odkázanost jako absolutní závislost na zůstaviteli, nýbrž tam může být i určitá poměrnost. Požadavek odkázanosti dědice výživou na zůstavitele je splněn vždy tehdy, kdy zůstavitel, i bez povinnosti vyplývající ze zákona, buď zcela zajišťuje pokrytí všech potřeb výživy dítěte, nebo se na pokrytí těchto potřeb alespoň významnou měrou podílí*“ (Svoboda, J. In: Fiala, R., Drápal, L. a kol. *Občanský zákoník IV. Dědické právo* (§ 1475-1720). Praha: C. H. Beck, 2015, s. 386-399, marg. č. 24).

50. Žalovaná pak při posuzování existence podmínky závislosti na výživě nebo jiné nutné péči zcela opomněla § 885 občanského zákoníku. Z tohoto ustanovení vyplývá, že pečuje-li o dítě jen jeden z rodičů, podílí se na péči o dítě a jeho výchově i ten, kdo s rodičem dítěte žije, aniž s ním uzavřel manželství nebo registrované partnerství, žije-li s dítětem v rodinné domácnosti. Otčím tak má ze zákona právo a také povinnost podílet se na péči o žalobkyni a její výchově a je povinen nad žalobkyní vykonávat dohled [srov. Westphalová, L. In: Hrušáková, M., Králíčková, Z., Westphalová, L. a kol. *Občanský zákoník II. Rodinné právo* (§ 655–975). Praha: C. H. Beck, 2020, s. 844-845].
51. Vzhledem k předchozím úvahám proto soud dospěl k závěru, že žalobkyně je na otčimovi z důvodu uspokojování základních potřeb závislá na nutné péči. Soud k němu vede jednak výklad pojmu závislosti na výživě nebo jiné nutné péči ve světle směrnice 2004/38/ES, jednak podobnost tohoto pojmu s pojmem odkázanost výživou (s ohledem na to, jak je vykládán), ale také povinnost zohlednit při posuzování existence závislosti na nutné péči nejvlastnější zájem žalobkyně jakožto nezletilého dítěte.
52. Závěr o existenci závislosti žalobkyně na nutné péči otčíma paradoxně potvrzuje rovněž odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná uvedla, že otčím žalobkyni „*dobrovolně finančně i jinak podporuje a de facto se tak podílí na uspokojování jejích potřeb*“. Hlavním rozhodovacím důvodem napadeného rozhodnutí pro neuznání postavení žalobkyně jako rodinného příslušníka občana EU (otčíma) je výhradně absence vyživovací povinnosti. Že otčím k žalobkyni nemá vyživovací povinnost, však není podle soudu pro posouzení existence závislosti na nutné péči rozhodné (srov. body 42, 45 a 49 tohoto rozsudku), zejména za situace kdy výživné placené biologickým otcem (cca 400 Kč) je zjevně nedostatečné. Ze správního spisu vyplývá, že otčím žalobkyni poskytuje ubytování, ošacení, stravu, hradí náklady spojené se vzděláváním žalobkyně, jejími mimoškolními aktivitami (včetně kroužku), platí rekreaci či vstupenky na kulturní, sportovní a společenské akce. Žalobkyně je přitom na otčimovi závislá prostřednictvím matky (skrze ní), která s otčímem tvoří trvalý partnerský vztah a žije s ním ve společné domácnosti (a společně tak hradí náklady na své potřeby) a která v rámci výkonu

rodičovské odpovědnosti a v dohodě s otčímem rozhodla, že žalobkyně bude společnou domácnost tvořit společně s nimi.

53. Soud tak dospěl k závěru, že žalobkyně je na otčímovi z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislá na nutné péči. Žaloba je proto důvodná, neboť napadené rozhodnutí je v rozporu s § 15a odst. 2 písm. a) bodem 2 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
54. Soud nicméně považuje za vhodné dále uvést (ačkoliv tak činí nad rámec nezbytného odůvodnění), že pokud by napadené rozhodnutí nezrušil jako nezákonné, zrušil by je podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaná se zcela neuspokojivě vypořádala s otázkou přiměřenosti zamítnutí žádosti žalobkyně z hlediska jejího soukromého a rodinného života, jak žalobkyně důvodně namítá.
55. Ministerstvo i žalovaná předně vycházejí z toho, že čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech nezakládá právo na udělení konkrétního typu pobytového oprávnění, že žalobkyni nebyl uložen zákaz pobytu, a že má proto možnost požádat o jiný druh pobytového oprávnění, konkrétně dlouhodobé vízum „za účelem rodinným“. Takovýto závěr je však přinejmenším zjednodušující. Tímto argumentem se ministerstvo a žalovaná jaksi „pro jistotu“ vyhnuly samotnému posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí a identifikaci důsledků plynoucích pro žalobkyni z neudělení přechodného pobytu. Přístup ministerstva i žalované nelze *a priori* pokládat za nepřipustný, avšak to by platilo pouze za předpokladu, že by postavily najisto, že má žalobkyně reálnou zákonnou možnost požádat o pobytové oprávnění na území, aniž by je musela opustit. Touto otázkou se však správní orgány nezabývaly, a takový závěr proto ani učinit nemohly. Navíc podle zdejšího soudu měly správní orgány povinnost rovněž posoudit přiměřenost dopadů zamítnutí žádosti o přechodný pobyt v rozsahu výhod, o které by žalobkyně v případě takového rozhodnutí přišla a které nejsou spojeny s pobytovým titulem, na který ji správní orgány odkazují.
56. Zákon o pobytu cizinců totiž stanoví, že žádost o dlouhodobé vízum i o povolení k dlouhodobému pobytu je nutné podat mimo území ČR. Žádost o dlouhodobé vízum je možné podat výhradně na zastupitelském úřadě ČR, a to ve státě, jehož je cizinec občanem. Splnění této podmínky se nevyžaduje jen, jde-li o cizince, který je občanem státu uvedeného v seznamu zemí, jejichž státní příslušníci jsou oprávněni žádat o udělení dlouhodobého víza podat na kterémkoli zastupitelském úřadě ČR (vyhláška č. 429/2010 Sb.). Ukrajina ale není ve vyhlášce č. 429/2010 Sb. zahrnuta. Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu se rovněž až na výjimky musí podávat na zastupitelském úřadě ČR (srov. § 42a odst. 4 a 5 zákona o pobytu cizinců). Pro žalobkyni by to tedy fakticky znamenalo nutnost odcestovat na Ukrajinu jen proto, aby žádost vůbec mohla podat.
57. Žalovaná a ministerstvo se proto nemohly vyhnout posuzování přiměřenosti rozhodnutí o neudělení přechodného pobytu, jestliže v jeho důsledku by musela žalobkyně vycestovat (v tomto ohledu je absolutně nerozhodné, zda by tak musela učinit bezprostředně po uplynutí doby stanovené pro vycestování, či až po uplynutí doby, po kterou je oprávněna pobývat na území ČR bez víza, a proto se touto otázkou soud nezabýval). V rámci tohoto posuzování přiměřenosti by správní orgány musely zkoumat, jaké důsledky by nezbytnost vycestovat a podat žádost o udělení toho či onoho vhodného pobytového oprávnění mimo území ČR a doba vyřizování takové žádosti měly pro žalobkyni a její nepochybně existující rodinný a soukromý život na území ČR a její nejvlastnější zájem. Samo

ministerstvo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvádí, že z judikatury ESLP vyplývá povinnost zhodnotit právní a faktické důsledky udělení konkrétního typu povolení. Vedle toho však z uvedeného vyplývá rovněž povinnost posoudit právní a faktické důsledky neudělení pobytového oprávnění, o které žalobkyně žádala. Tyto úvahy však v odůvodněních prvostupňového a napadeného rozhodnutí absentují.

58. Z judikatury Soudního dvora EU vyplývá, že „*článek 7 [Listiny] obsahuje práva odpovídající právům zaručeným čl. 8 odst. 1 [Evropské úmluvy o lidských právech]. Je tedy třeba dát článku 7 Listiny tentýž smysl a dosah, jako je dán čl. 8 odst. 1 [Evropské úmluvy o lidských právech], jak je vykládán judikaturou [ESLP]*“ (rozsudek ze dne 5. 10. 2010, *McB.*, C-400/10 PPU, bod 53).
59. Podle ESLP musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory (srov. též výše citovaný § 174a zákona o pobytu cizinců): (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu; (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (faktory vyjadřující opravdovost rodinného života); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince (srov. zejména rozsudek ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39; a rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57 a 58).
60. Vedle toho žalovaná ani ministerstvo vůbec nevzaly v potaz východiska Úmluvy o právech dítěte (na niž odkazuje sama žalobkyně), zejména jejího čl. 3, podle kterého musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí. Nejlepším zájmem žalobkyně se žalovaná vůbec nezabývala, ačkoliv je tento faktor významný i na poli aplikace čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (srov. rozsudek ESLP ze dne 3. 10. 2014, *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10, bod 118) a ačkoliv ho k tomu žalovaná zavázala právním názorem obsaženým v odůvodnění rozhodnutí ze dne 24. 8. 2018. Ministerstvo a žalovaná tak měly nejen povinnost posoudit soulad vycestování žalobkyně s jejím právem na rodinný a soukromý život, ale musely se rovněž zabývat nejlepším zájmem žalobkyně. Judikatura nejlepší zájem dítěte sice neabsolutizuje a nevylučuje, aby při posouzení individuálních okolností věci nemohl převážet jiný konkurující zájem (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33), neznamená to však, že mohou správní orgány na posouzení zájmů dítěte zcela rezignovat. Právě to se však v projednávané věci stalo. Správní orgány pak neposoudily ani možný dopad neudělení přechodného pobytu do *soukromého* života žalobkyně. V rozsudku ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35, NSS uvedl, že čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech „*pokrývá též právo na osobní život, jež zahrnuje aspekty sociální identity a právo na vytváření a rozvíjení vztahů s jinými lidskými bytostmi a vnějším světem*“. Žalovaná a ministerstvo se proto měly zabývat i otázkou integrace žalobkyně do české společnosti (zejména s ohledem na její vzdělávání, kroužky či další mimoškolních aktivity).
61. Žalovaná se věcnému posouzení přiměřenosti neudělení přechodného pobytu žalobkyni vyhnula zcela. Ministerstvo, na jehož argumentaci žalovaná pouze odkázala, se o ně sice

pokusilo, avšak jeho úvahy jsou zčásti nepřezkoumatelné, zčásti vycházejí z nesprávného řešení právních otázek, a zčásti je možné je považovat dokonce za absurdní. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je patrné, že ministerstvo opomíjí faktory svědčící ve prospěch vazeb žalobkyně na prostředí ČR, jak je definovala výše uvedená judikatura. Kromě toho s tvrzením, že otčím není biologickým otcem žalobkyně, uvádí, že zamítnutí její žádosti nemůže mít za následek nepřiměřený zásah do jejího rodinného života, což je ve zjevném rozporu s judikatorními závěry uvedenými v bodu 38 tohoto rozsudku. Jeho argumentace, že práva a povinnosti vůči žadatelce náleží pouze jejím biologickým rodičům, nikoliv otčímovi pak zcela ignoruje vnitrostátní soukromoprávní úpravu (srov. úvahy obsažené v bodu 50 tohoto rozsudku). Rodinný život žalobkyně ve vztahu k synovi a rodičům otčima ministerstvo (přes obsah výpovědí matky žalobkyně a otčima a návrhy na provedení důkazu výpověďmi svědků) neposoudilo vůbec, což platí i pro její soukromý život na území (srov. výše). Závěr, že nebylo prokázáno, že by se o žalobkyni nemohl postarat její biologický otec, pak zjevně odporuje zjištěním vyplývajícím z podkladů prvostupňového rozhodnutí (výpovědi, doklady z Ukrajiny aj.), neboť žalobkyně opakovaně tvrdila a prokazovala, že o ni biologický otec nejeví zájem a jejich kontakt je sporadický a spíše zprostředkovaný jinými členy širší rodiny. Konečně až absurdně působí argumentace, že matka žalobkyně nemá povinnost pobývat na území ČR a pobývá zde na základě dobrovolného rozhodnutí, naznačující, že je na dobrovolném rozhodnutí matky žalobkyně, zda bude následovat žalobkyni do země původu nebo ji svěří do péče biologickému otci. Takový závěr má totožnou hodnotu jako tvrzení, že žádný rodič nemá povinnost žít se svým dítětem ani žádný partner se svým partnerem a žádný cizinec nemá povinnost žít na území ČR. Ministerstvo zde zcela ignoruje podstatu práva na soukromý a rodinný život, smyslem jehož ochrany je právě zajistit možnost žít s ostatními členy své rodiny, a také podstatu migračního práva, jehož smyslem je pak v mezích daných ústavním pořádkem, mezinárodněprávními závazky a zákonem umožnit pobyt na území ČR státním příslušníkům jiných států, a to také za účelem realizace práva na soukromý a rodinný život občanů EU, v tomto případě otčima, jehož rodinný život by byl odloučením od žalobkyně a její matky nepochybně závažně dotčen.

62. Celkově vzato pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí věnující se případným dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, potažmo jejího otčima, nelze považovat za dostačující. Závěr žalované a ministerstva o přiměřenosti napadeného rozhodnutí je proto z uvedených důvodů nepřezkoumatelný.
63. Námitkami překvapivosti a rozpornosti napadeného rozhodnutí se soud již s ohledem na závěr, že je napadené rozhodnutí nezákonné, nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

64. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí jako nezákonné podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc žalované podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že zjištěná vada se stejnou měrou vztahuje rovněž na prvostupňové rozhodnutí, jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
65. Jen pro úplnost soud doplňuje, že si je vědom, že zákonem č. 274/2021 Sb. došlo k novelizaci § 15a zákona o pobytu cizinců. Tato změna však na postup správních orgánů v dalším řízení nebude mít vliv, neboť nabytím právní moci tohoto rozsudku se věc vrací

zpět do okamžiku před vydáním napadeného a prvostupňového rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015-41, a čl. II zákona č. 274/2021 Sb.).

66. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná neměla ve věci úspěch, proto nemá na náhradu nákladů řízení právo. Žalobkyně naproti tomu měla ve věci plný úspěch, a proto jí náhrada nákladů řízení náleží. Náklady řízení zahrnují náklady na zastoupení advokátkou, které tvoří odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů, a zaplacené soudní poplatky. Zástupkyně žalobkyně provedla v řízení dva účelné úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby) a jeden úkon právní služby po 1 550 Kč (samostatný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě podaný po zahájení řízení) [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) a odst. 3 ve spojení s odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. K odměně za právní služby v souhrnné výši 7 750 Kč byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů spojených s uvedenými třemi úkony právní služby ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Tato částka byla dále zvýšena o soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Náhradu za DPH soud nepřiznal, neboť zástupkyně žalobkyně není plátcem DPH. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 650 Kč je žalovaná povinna uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. února 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.